

Валентина Шарра е от Рим. След магистърската си степен по право, завършва няколко фотографски курса и взима диплома от Академията по изящни изкуства в Рим. Преди седем години заедно с мъжа си и двете им момичета съвсем съзнателно избират София за свой дом, който им предлага най-доброто, на което е способен, за да счатават семейния и работния си живот. Така през 2018 г. тя завършва и скулптура в Националната художествена академия в българската столица, а нейни творби, които много често са намесени в конкретно място, вече са представяни в редица самостоятелни и групови изложби. Основните ѝ интереси са в областта на фотографията, инсталацията, скулптурата и звука, а нейният характерен "специалитет" е работата с камък. Работите ѝ обикновено се опитват да дадат храна за размисъл и да оставят наблюдателя сам да интерпретира видяното и усетеното, а ние правим опит да надникнем какво стои под българския творчески камък, върху който тя тежи.

Автор: **Мая Стефанова**
Фотограф: **Боряна Пандова**

КАМЪК, КОЙТО ТЕЖИ НЕ САМО НА МЯСТОТО СИ

Как се случи преходът към изкуството след магистърска степен по право и как влияе тя на сегашната Ви работа и интереси в изкуството?

Връзката между изучаването на правото и изкуството е много тясна, основана на общия корен на двете дисциплини, които просто определям като изкуството да тълкуваме нашето общество.

Творбите Ви обикновено изследват възприятата ни за време и взаимоотношения - как приемаме смъртта, раздялата, образа на мъжете и жените. Защо това Ви вълнува?

На първо място е интересът ми към камъка, който напълно олицетворява идеята за "липса на време". След това и към отношението ни спрямо мъдростта на миналото и настоящето, което изравни със земята хилядолетна социална култура, предлагайки начин на живот, базиран на консумация и разрушение. И накрая - изборът да бъдеш (или поне да се опиташ да бъдеш) активна част от обществото, да се опитваш да даваш храна за размисъл и критика.

Често творите за конкретно място. Как то става част от творбата?

Честно казано, най-голямото удовлетворение за мен е работата с и чрез обществени пространства. Преди всичко, защото вярвам в значението на повдигането на хоризонта на дадено произведение на изкуството от обикновен обект в "плагол/процес". Единствено така то може да бъде преживяно от всеки, без изключение.

Идвам от Рим и както знаете, красотата му е в това, че е открит музей на изкуството, благодарение на хилядолетното наслояване на творби. Защо да не се върнем към тази концепция за града? В този смисъл такива site specific творби биха имали принос към процеса на колективна красота, тъй като са способни да развиват следи — исторически, културни, териториални — по най-добрия възможен начин. Артисти, които обичат да създават site specific, често са и най-отворени към съгласуване на различни мнения, колективни нужди, открито критикувайки без страх от онова, което вероятно е неудобно да се каже.

Трябва ли съвременното изкуство в наши дни да бъде оставено да говори само за себе си или това вече не е възможно?

Мисля, че това е въпрос, който директорите на музеи, критици и куратори си задават всяка сутрин с кафе. Като артист се опитвам да предложа различни възможни интерпретации на всяка една от творбите си, за да достигна възможно най-широка публика без задължително да се нуждаю от допълнителни обяснения. Интересно ми е да чуя всяка една от тях, независимо дали идват от експерти в сферата, или от съседа.

Изкуството, което ще бъде запомнено в съзнанието на хората и което е стимулирало дори единичка позитивна или негативна мисъл, за мен е онова, което си струва. Така че, да - вярвам, че единственото възможно изкуство е онова, което е способно да изрази себе си без филтри и директно спрямо душата на всеки.

Кои са любимите Ви места в София и извън столицата, на които се чувства като у дома си?

Аз съм ентузиаст на тема горещи минерални извори, затова бих споменала две места, свързани с тази ми страст: Горещият извор в горите край Бистрица и Софийският исторически музей. Преди да се превърне в музей е бил просто обществена баня с термални извори. И докато съдържанието на музея може да бъде изложено на място, което да е дори по-привлекателно, то горещият минерален извор не може. Той е тук и е абсурдно да не се използват ползите за тялото и разбира се, за съзнанието. Така че моето второ място, което предстои да открия, ще е бъдещият басейн в София.

Кога Ви е най-трудно и съответно най-лесно да следвате себе си?

Тук става по-лично! За съжаление, аз съм личност, тясно свързана с часовите сън, прекарани през нощта. Способността да взаимодействам със себе си зависи точно от почивката през нощта. Сякаш съм принудена да загася лампата, за да може съзнанието да си почине, като че да освободя дневно пространство за друг — безпльтен - живот.